

ikke skal have Lov til at udbringe Dyret paa den efter deres Mening økonomisk bedste Maade, naar de holder sig indenfor de Regler, som der jo altid maa være, og som ogsaa jeg finder rimeligt, at der gives, for at der ikke skal kunne laves Bedragerier eller Dyret anvendes til Menneskeføde. I mangfoldige Tilfælde vil det vel nok gaa saaledes, at de, som mister et Dyr, maaske ikke tager det saa nøje, men nok vil aflevere det paa denne Maade. Men der vil dog være adskillige Mennesker iblandt dem, der ikke blot er nødte til, men ogsaa er særlig dygtige til ved enhver Lejlighed at bringe det mest mulige i økonomisk Henseende ud af selv Smaating. De vil være overordentlig uheldigt stillede, hvis de ikke kan faa Lov til det i dette Tilfælde.

Under Krigen var det saaledes, at et Svin til visse Tider kunde udbringes til lige saa meget ved Sæbekogning som til de Maksimalpriser, der da var satte. Disse Forhold er selvfølgelig betydeligt ændrede, men jeg tror, at endnu er det saaledes, at f. Eks. et fedt Hestekadaver kan udbringes til ret betydelige Værdier ved at koges til Sæbe. Men ikke blot det. Lad os tænke os en Husmand, der mister et Faar eller en Kalv; han vil have ondt ved at forstaa, at det er ham forment, dersom han har en stor Flok Høns, at koge Kadaveret til Hønsfoder, hvad det er udmærket til. Hvis det er en Kalv, og han tager Skindet af den — og det vil han jo under alle Omstændigheder gøre, thi ellers faar han kun halv Pris for Skindet, og med de Priser, vi nu har paa Kalveskind, vil de fleste kunne regne ud, at det er en god Forretning selv at tage Skindet af —, har han ganske vist Lov til at grave Kadaveret ned, men han har ikke Lov til at koge det og give Hønsene det. Jeg finder, det er en ganske urimelig Bestemmelse. Lige saa er der i § 2 en Bestemmelse om, at nødslagtede Dyr skal underkastes samme Bestemmelser, medmindre Kødets bliver stemplet af en Dyr læge. Der kommer vi ind paa det samme Spørgsmaal, som vi faar til Forhandling i en nær Fremtid ved Lovforslaget om Kontrol med Kød. Her er i Virkeligheden gjort et Skridt paa en Bane, som jeg ikke tror, vi bør følge saa langt, som her er forudsat. Ganske vist vil det i de fleste Tilfælde være saaledes, at naar der skal foregaa Nødslagtning, har der været Dyr læge ved Dyret, og naar Dyret har været virkelig sygt, er det ogsaa naturligt, at der skal afgives en Dyr lægeerklæring om, at Kødets

er brugeligt til Menneskeføde. Men dersom vi tænker os et Dyr, der gaar hen og brækker et Ben, og det maaske er ude paa Landet, hvor man har 2 eller flere Mil til Dyr lægen, er det et ganske urimeligt Forlangende, at der skal skaffes en Dyr læge til Stede for at stemple Kødets, for at det kan være lovligt at bruge det til Menneskeføde, naar Dyret ellers har været sundt og frisk.

Dette Lovforslag er efter min Opfattelse ikke paakrævet i den Form, hvori det foreligger, og i den Form kan jeg absolut ikke anbefale det til Vedtagelse. Skal der komme noget godt ud af Lovforslaget, tror jeg, det maa overvejes i et Udvalg, og derfor vil jeg tillade mig, dersom Sagen overgaa til anden Behandling, til den Tid at foreslaa et Udvalg nedsat.

Simonsen: Det blev af den højtærede Landbrugsminister ved Fremsættelsen af det foreliggende Lovforslag udtalt, at Forslaget væsentlig byggede paa den bestaaende Tilstand: det var egentlig kun en Lovfæstelse af den allerede gældende Ordning, hvilket ogsaa er paavist i Lovforslagets Bemærkninger. Jeg kan udtale min Tilslutning til, at den Ordning, som det har været nødvendigt at indføre under Krigssituationen, bliver ved at bestaa paa dette Omraade saa nogenlunde uforandret. Det er der nemlig Grund til. Bestemmelserne om Destruktionsanstalterne og deres Autorisation anser jeg for nødvendige. Det gaar ikke an at gøre denne Virksomhed til fri Næring for private; der maa være en vis Kontrol med de Folk, det offentlige betror Tilintetgørelsen af de Produkter, her er Tale om, og som maa tilintetgøres i Samfundets Interesse, saaledes at man er sikret imod, at nogen Del af dem bliver anvendt til Menneskeføde. Men paa den anden Side maa Ministeriet ogsaa passe paa ikke at komme til at varetage de private Destruktionsanstalters Interesser i saa høj Grad, at der kan opelskes Lyst til at danne Truster paa dette Omraade. Saa vidt jeg ved, har den nuværende Tilstand været lige ved at fremkalde en saadan Lyst. Der er Tegn, der tyder paa, at man fra kapitalistisk Side har gjort et Forsøg paa at opkøbe anerkendte Anstalter; og Hensigten dermed er jo ikke tvivlsom. Om dette Forhold vil der dog rimeligvis kunne opnåas betryggende Overenskomster i det Udvalg, som er bebudet i denne Sag. Lovforslagets Regler med Hensyn til Betalingen er jo ikke særlig bestemte; der kunde maaske